

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: Udrag fra Herr Panthakaks Historie (DK)

Citation: Ewald, Johannes: "Herr Panthakaks Historie og Meeninger", i Ewald, Johannes: *Herr Panthakaks Historie og Meeninger*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 50. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ewald01dkval-shoot-idm140540297620560/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Herr Panthakaks Historie og Meeninger

O de er langt borte -- Der kom Ryttere efter dem -- Men der er ikke et Øyeblik at spille -- Vil De -- O kom, kom min Herre! --

Panthakak betænkte sig noget -- Endelig overvandt Herr de la Chicamieres trængende Nød, og hans Frøken Datters store sorte Øyne hans naturlige Frygt -- Han gav den bedrøvede Brunette Haanden, og fulgte hende med stærke Skridt ind i Skoven --

De havde allerede gaaet saa langt; at han begyndte at undre sig derover, og at see tilbage -- De var kommet i det tykkeste af Skoven, da han med et blev staaende og raabte *Frontin mon cher Frontin*; og en hæs Stemme svarede: *Hvad bringer du Florabelle?* -- og en anden grovere endnu: *Er Fangsten god?* -- Man gjettede sig til Panthakaks Skræk, da han hørte dette, og i samme Øyeblik; saa to Karle som de største Patagoner paa Siden af sig, hvis Mine slet inter got spaaede ham -- De begyndte og strax uden mange Omstændigheder at hjælpe ham af Klæderne -- Brunetten gik dem til Haande, og loe som en forstyret -- Panthakak bandede Himmelen og Jorden, Catholiker og Protestanter, Brunetter og Blondiner, Normandiet, Angivelser Røverne og sig selv -- Til sidst rasede han -- og stødte fra sig med Hænder og Fødder -- Dette hjalp ham ikke til andet end til et halv Snees Ribbe-Sted, og et Slag paa Hovedet, som betog ham alle Sandser --

Efter nogle Timers Forløb, som det syntes paa Merket, der nu havde indstillet sig fuldkommen, vognede han i en Gryft, saa nøgen, som han var fød til Verden, overalt fuld af Blod, og saa øm og stiv, at han neppe kunde røre sig af Stedet -- Da han saae, eller rettere følte sin Tilstand, hylede og tudede han som en gammel Ulv -- Endelig besindede han sig -- Han sankede sine faae Kræfter og støttede sig igjennem Skoven saa got som han kunde. Han kunde ikke vide, hvor han gik hen; men efter en Times møysommelige, og med mange Suk, og flere Forbandelser af brudte Gang, troede han med et at blive et Lys vaer -- Han gik lige løs derpaa, og befandt sig inden han vidste det mit for Porten, af et til Anseelse temmelig stort Slot -- Og han betænkte sig ikke længe, førend han bankede paa af alle Kræfter --